

انتخابات؟! درگرو پیمان امنیتی!

تحفه زهر آلود بن (حاکم ساختن مجدد ناقضین حقوق بشری) پس از ۱۳ سال رهبری جنگ توسط قوای ائتلاف، در رأس امریکا بر حکومت دست نشانده خود و مبارزه علیه تروریسم در کوچه های ویران کشور، بیش از ۲۳۰۰ سرپاز امریکا تلف و اضافه از ۶۰۰ میلیارد دالر را به مصرف رسانیده اند. دست آورد هایی چون، ایجاد مجدد دولت ظاهراً متمرکز، تصویب قانون اساسی، انتخابات های غیرشفاف و مضروب گذشته ریاست جمهوری و ولسی جرگه، پرنمودن مشرانو جرگه توسط حلقات خاص، کابینه انحصاری، گروگان گرفتن مقامات ولایات کشور و . . . که بودن یک دولت بی کفایت، به نظر این هیچ مدان؛ از نبودنش بهتر می باشد. اما به هیچ وجه شایسته دولتمداری نمی باشد؛ زیرا خود منبع فساد است.

اما خصلت سلطه نا پذیری مردم افغانستان، باهمه یکه تازی نیرو های جاده صاف کن افغان، برای زمینه سازی تجاوز گران خارجی، نا دیده گرفتن وحدت ملی عدم رعایت منافع ملی، که طبیعتاً سیاست نا معقول و نا مناسب خارجی را در قبال می داشته باشد؛ موقعیت جغرافیایی، دست کم گرفتن حساسیت های منطقه ای و عدم رعایت منافع شان و قدرت های بزرگ جهانی، مشکل ساز می گردد. این چندمین باریست که قدرت های طراز اول جهان در افغانستان؛ زمین گیر شده اند. گرچه ملت افغانستان؛ بارها با تقیل ایثار و قربانی بیشمار، فاتح جنگ و بازنده صلح بوده و توسط سیاست بازان متکی به بیگانه و عاقبت نیاندیش، بازنده اند و جانبازی مردم به هیچ معاوضه گردیده است.

شخصیت های ناراض اخوان المسلمین علیه دولت داوود خان شهید؛ قرار گرفته، به پاکستان پناه بردند که کمر شانرا کشور رقیب جهت سقوط نظام کشور خود شان بست! اما پس از آزمایش بخت و ملاحظه رقبا در نهایت امر علیه ولی نعمت خود قرار گرفتند. رژیم های دست نشانده شوروی هم پس از کشتار میلیون ها هموطن به پا خاسته ما، در آستانه سقوط و اضمحلال، شعارهایی بنام وطن سر دادند که بسیار نا وقت بود و مقبول مردم واقع نشد. ملت آزادیخواه افغانستان با مجاهدین؛ سر بر کف نهادند و به دفاع از شرف و آزادی کشور علیه اشغال شوروی ها جانبازانه خون خویش را قربان نمودند، اما در نیمه راه جهاد بر حق، عده ای همزمان در اثر اختلافات نا جایز ذات الیبنی در خدمت حکومت اشغالگر شوروی قرار گرفتند. طالبان، علیه شر و فساد؛ توسط پاکستان و همفکران جهانی شان، به منظور خاص، ظهور و در پایان وظیفه؛ سقوط داده شدند که، کنار زدن شان عین مشابعت را داشت.

موقف فعلی و شاید نا پایدار آقای کرزی نیز پس از ۱۳ سال کارنامه نهایت سوال برانگیز و جنجال آفرین و دولت غرق در فساد و . . . هزار و یک انتقاد و اعتراض وارد ملت اسیر و گروگان گرفته شده، توسط زور مندان دولتی، حاکمان غیر دولتی، ولی وابسته تر از دولت و نیرو های مقاومت مسلح که جز زور، در برابر مردم بی دفاع ملکی از خود راه حلی نشان ندادند.

هر آگاهی می داند که در جنگ بین نیرو های متخاصم حلوا بخش نمی شود. ولی حفظ جان مردم بی دفاع و بی گناه ملکی و حقوق اسیران جنگی باید از جانب نیرو های متخاصم رعایت گردد. به اتکای منابع خبری زمانی که مسؤولیت هر جنایتی از جانب اربکیان، دزدان، رهنان، قطا الطریقان، قاچاقچیان، مجرمین جنایی و . . . را سخن گوی مخالفان مسلح بدوش می گیرد؛ دیگر جا؛ به مخالفان غیر مسلح دولت فاسد که صدای اکثریت خاموش را بلند نموده اند؛ باقی نمی ماند. روی همین اصل منطقی؛ همه قربانی مقاومت مسلح، که عمدتاً در مناطق پشتون نشین کشور تشکیل میدهد، دهشت افکنان و عناصر بیگانه از ملت شدیداً ضربه زده و به باور زیاد شخصیت های دانشمند محترم ملی، مستقل و بی طرف، مقاومت مسلح؛ تا فعلاً به مقاومت ملی تبدیل نشده است؛ مردم یا در واقع "اکثریت خاموش" جنایات قوای بیگانه، نیرو های دولت فاسد و خود سری های متخاصم درونی آنرا و مخالفان مسلح دولت که بیشتر آنرا "طالبان" احتوا می نمایند، به گواهی مستندات رسانه بی وقتی همه می بینند نمی توانند نفرت و انزجار شانرا از این همه ظلم، شکنجه و بیعدالتی؛ در برابر مردم اسیر کشور، کتمان نمایند.

در ساحة سیاست و دیپلوماسی « فن و عمل رهبری مذاکرات بین الافغانی بمنظور حصول سازش که مورد رضایت متقابل و همگان باشد» کم توجه بوده، که باعث نگرانی شدید فرزندان دلسوز، مؤمن، متعهد، آگاه و ملی گرای وطن گردیده؛ که پیامد های خطر ناک اش را در حد توان متوجه نیرو های زورمند، مست در قدرت؟! بیان و گوش زد می نمایند. مردم مظلوم، مسلمان، هندو و سیکه- اسیر افغانستان از تروریسم و دهشت افکنی آنها که متأسفانه در داخل دولت حضور دارند و غیر دولتی؛ صد در صد گریزان هستند و آنرا مخالف منافع کشور می دانند. مردم آگاه و وطن دوست افغانستان میدانند که سرتاج عزیز پاکستانی پشتون و سیاست مداران ایرانی، تاجکی و ازبک تبار کشور های همسایه ما؛ نسبت به کشور خود، بما مهربان تر نیستند. ما میدانیم که آجندا های بزرگتر در منطقه وجود دارد. مسئله اعدام بلوچ ها در ایران، گروگان گرفتن سربازان ایرانی در مرز توسط جنیش بلوچ ها، قطع پایپ لین گاز در پاکستان؛ توسط بلوچها و . . . طرحهایی به مراتب بزرگتر از سطح دولت های بخود گرفتار افغانستان و همسایه ها بوده که بنابر اهمیت آن، انشاء الله در آینده اگر عمر باقی بود به آن خواهیم پرداخت.

هموطنان محترمیکه در قبال امضای پیمان امنیتی عجله دارند و به گونه ای وانمود می سازند که: پیمان امنیتی هرچه زودتر امضاء گردد، به همان پیمان به خیر افغانستان است! خدا نا خواسته همه وابسته به غرب نبوده و وطن فروش نیستند و آن عده هموطنانی که ملاحظات بر عکس دارند، نیز وطن دوست، ولی ضد غرب و رجعت گرا نمی باشند!

بدون شک در هر دو طرف، خیراندیشان، ترقی خواهان، دور اندیشان و وطن دوستان وجود دارند. هر هموطنی زوایای تاریک و عواقب مثبت و منفی را در محاسبه دارد. همه معترف اند که دولت، از پرداخت معاشات قوای امنیتی کشور بدون کمک مالی جامعه جهانی عاجز است. در نبود قوای امنیتی جان، مال و ناموس مردم در شهر ها به خطر جدی مواجه خواهد گردید. نظم نسبی موجود شهر ها برهم خورده و کشور به سال های قبل برگشت داده خواهد شد.

سؤال این جاست که، در محلات و جاهایی که دولت حضور ندارد، آیا جان، مال و ناموس هموطنان ما مصون است؟ آیا این هموطنان ما اسیر ۳ نیروی زورگو نیستند؟ قوای ائتلاف، قوای دولت غرق در فساد، ارتشاء و غارت؛ نیرو های نا متجانس مقاومت مسلح؟ که در اثر یکجانبه نگری، تعصب، خود محوری و خود خواهی دولت خدا داد، ضد دولت، زائیده و بالنده شد و جهت اکمالات و فعالیت های عقب جبهه، منطقاً زیر تأثیر بیرونی ها قرار می داشته باشند!

در همچو موقعیت اولین مسؤل دولت افغانستان و بعد قوای ائتلاف در رأس امریکا می باشد. در کشور ما به چه تعداد طالب وجود دارد؟ اگر دولت در اثر بی کفایتی، عدم تجانس یا نبود وسایل مورد نیاز؛ نمی تواند از سرحدات کشور دفاع لازم نماید، پس دوستان ائتلاف جهانی شان که زمین، آسمان، تلفون، انترنت و . . . همه وسایل را در اختیار دارند، چه وظیفه دارند؟ که توپ خانه همسایه به تکرار خاک افغانستان را هدف گلوله ثقیل قرار می دهد! با حفظ تمام انتقادات وارد که هموطنان دردمند ما و منجمله این حقیر علیه دولت فاسد و چپاولگر آقای کرزی نموده ایم؛ صلح افغانستان اول در گرو خرد سیاسیون افغان، بعد همکاری جدی همسایه ها بخصوص دولت پاکستان با حمایت قاطع امریکا، اعضای شورای امنیت ملل متحد و کشور های اسلامی می باشد. بناءً صرف در همین مورد موقف آقای کرزی تا فعلاً قابل تأیید بوده، مشروط بر اینکه تداوم قدرت ایشان مطرح نبوده و واقعاً منافع ملی ارجحیت داشته باشد.

وزارت دفاع ایالات متحده در نظر دارد بین ۸ تا ۱۰ هزار سرباز امریکایی را پس از سال ۲۰۱۴ در افغانستان نگه دارد. چهار سناتور از حزب دیموکرات و جمهوریخواه در مورد یک قطعنامه خبر دادند که بر اساس آن کانگرس باید در تصمیم و سرنوشت حضور نیرو های امریکایی در افغانستان شامل ساخته شود. که در صورت امضای موافقتنامه دو جانبه امنیتی بین کابل و واشنگتن، طولانی ترین جنگ پایان نه، بلکه ادامه خواهد یافت. اما اوباما، گفت که طولانی ترین جنگ امریکا تا آخر سال ۲۰۱۴ به پایان خواهد رسید. سناتور جو منشن حضور نظامی کشورش را در افغانستان ناکام خوانده گفت کرزی متحد ما نیست و او این را کاملاً روشن ساخته است. پس از این نیز ایالات متحده در افغانستان موفق نخواهد بود.

در مورد به اصطلاح انتخابات؛ خوشبختانه امروز چشم تیز بین و بیداری ژورنالیستان جوان و متعهد به وطن؛ زوایای تخطی را با استفاده از امکانات تکنالوژی به موقع انعکاس داده و قضاوت مردم مبتنی بر اسناد و شواهد انکار ناپذیر صورت می گیرد.

وقتی عکس و پوستر تبلیغاتی جناب عبدالله عبدالله نامزد ریاست جمهوری در موتر رنجر پولیس یکی از شهر های صفحات شمال نصب است؛ دیگر جا به چشم پوشی مداخله دولتی ها باقی نمی ماند. دیروز در مورد شفافیت و عدم شفافیت انتخابات با دوستی که عمری در سنگر جهاد و مدیریت آن سپری نموده است از تجارب انتخابات گذشته گفت: این مهم نیست که کارت شما در مورد کدام نامزد انتخاباتی استعمال میشود؛ بلکه این مهم است که به نفع کی حساب می شود!

نکته دیگر اینکه مافیای اقتصادی با سوء استفاده از نام گلوبالیزیشن پول های کلانی را جهت به قدرت رسانیدن نامزد مورد نظر؛ به مصرف می رساند، که از توان کمیون نظارت انتخابات؟! کنترولش غیر ممکن می باشد. بر علاوه نگرانی های فوق، وضع نامساعد امنیتی و جوی، انتخابات غیر شفاف و غیر سرتاسری بیشتر زیر تأثیر شعاع و رقابت های انتخاباتی و گروگان گیری پیمان امنیتی! کشانیده خواهد شد. که آرزو دارم، مردم دردمند بخصوص جوانان بیدار، آگاه، مترقی و تحول طلب، متعهد و تشنه به صلح، قبل از همه در خنثی سازی ترفند دشمنان وحدت ملی، توجه جدی مبذول دارند. خداوند متعال می فرماید:

إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ

هغه کسان چی دخلکو دقومی او مذهبی اساساتوپه استفادی سره د دغه یا دهغه تنظیم پلوی کوی، زموئز د ولس اود هیواد د یووالی خوار دشمنان دی. په درناوی